

ILDFUGL

Af samme forfatter

Skeletter i skabet

Dødsbørn – Skeletter i skabet 1

Blodtåge – Skeletter i skabet 2

Medaljonen

Den sorte skarabæ – Medaljonen 1

Det blødende sår – Medaljonen 2

Det halve hjerte – Medaljonen 3

Bitchen imellem os

NICOLE BOYLE RØDTNES

ILDFUGL

– *Skeletter i skabet 3*

Ildfugl – Skeletter i skabet 3

af Nicole Boyle Rødtnes

Copyright © Forlaget Facet

1. udgave, 1. oplag 2012

Omslag: Rasmus Jensen

Sat med Arno Pro

Printed in Tallinn by Tallinn Book Printers 2012

ISBN-13: 978-87-92366-88-7

Enhver kopiering fra denne bog må kun ske efter reglerne i lov om ophavsret af 14. juni 1995 med senere ændringer.

Korte citater til brug for anmeldelser er tilladt.

Læs mere på forfatterens hjemmeside www.nicoleboyleroedtnes.dk

Op på hjemmesiden for serien *Skeletter i skabet*: www.skeletteriskabet.dk

Se bogtrailer på www.youtube.com/user/forlagetfacet

Forlaget FACET

Vandværksvej 20B

4581 Rørvig

www.forlaget-facet.dk

Tak til Bjarke, der kan løse ethvert plotproblem. Camilla, Bettina og Nadia fra De Frie Bøgers Klub, der gav gode råd undervejs i skriveprocessen. Felicia, der hjalp mig med at få bogen skrevet færdig. Nadia og Martine for at læse det hele igennem til sidst og min familie for støtte og kærlighed.

Indhold

1. Gensyn	11
2. Hævn	28
3. Edwards begravelse	38
4. Sarahs brev	46
5. En ny læremester	54
6. Indvies i ilden	62
7. På hospitalet	75
8. Ildens sande natur	82
9. Spor af en øgle	100
10. At tæmme en flamme	114
11. Gerrad	123
12. Shilo	131
13. Rejsen til Portuena og Qvy	138
14. Tyv	147
15. På vej mod Qvy	152
16. Kasteskaft og lænker	165
17. Blod og mudder	177
18. Forandret	190
19. Den rette personlighed	196
20. Baltazars krav	207
21. Branden	212
22. Smittebærer	226
23. En stedfortræder	237
24. To gode nyheder	249
25. Nederst på listen	258
26. Ventetiden	270
27. På størrelse med et spædbarn	278
28. Fri	283

29. Majanas tilbud	294
30. Bag træet	304
31. Forsvundet	307
32. Byfesten	315
33. Rohan	329
34. Tyvetøs	339
35. Næste fuldmåne	348
36. En rød kugle i natten	356
37. Goya fortæller	360
38. Planen	367
39. På vej mod bjergene	375
40. Ikke klar	382
41. Falske ildfugle	389
42. Trusler	404
43. En by	415

Jeg kunne mærke pulsen hamre. Devons fingre var få centimeter fra min kind. Mon det gjorde ondt, når man døde?

Jeg tænkte på mine forældre. Håbede, at Adamo ville lade dem være, når jeg ikke længere var en trussel.

“Få det overstået!” råbte Sverre.

Devon sukkede. Hans hånd nærmede sig. Nu var det slut.

1. Gensyn

Jeg satte mig op i sengen helt dækket af sved. Kørte fingrene ned langs halsen. Ingen hænder. Ingen mærker.

Jeg trak vejret dybt. Langsomt. Tvang kroppen til at holde op med at ryste.

Mine drømme havde endnu en gang tvunget mig til at gense, hvordan skelettet havde knækket nakken på Edward. Til at huske, hvordan dets knoglede fingre også havde lagt sig om min hals og næsten slået mig ihjel.

Jeg gned panden, der var klistret og våd af sved. Kunne stadig ikke helt få åndedrættet under kontrol. Mærkedetene var ellers begyndt at holde op. Det måtte være begravelsen, der satte dem i gang igen. Jeg så på uret. Klokkeren var fire om natten. Om en dag og syv timer skulle Edward lægges i jorden. Begravelsen var blevet udskudt længe, først på grund af de mange undersøgelser i forbindelse med hans død, så på grund af frosten, der gjorde jorden så hård, at de ikke kunne få kisten ned.

Jeg havde kun kendt Edward kort tid. Var blevet hans lærling, fordi skeletinspektørerne manglede folk i forbindelse med blodtågen. Med en superkort oplæring var jeg sammen med Edward gået i gang med de mange afhøringer af byens slægtsskeletter.

Blodtågen var det værst tænkelige varsel for Zantora. Et slægtsskelet havde brækket sine knogler i stykker og ladet sit rituelle blod lægge sig omkring byen for at advare alle om, at byen var i fare.

Vi havde kun haft tre uger til at afhøre byens skeletter. Havde hele tiden kæmpet mod tiden. Få dage før blodtågen opløstes, og vores ret til at afhøre skeletterne forsvandt, havde vi endelig fundet et spor. Havde opdaget, at der var blevet fremstillet et falsk slægtsskelet, og vi havde fundet det. Fundet det hos politikeren Adamo, men da vi ville afhøre det, havde det dræbt Edward og næsten også mig.

Mens jeg så rundt i det dunkle værelse, huskede jeg alt for tydeligt Edwards livløse krop og endnu tydeligere den store vrede og frustration, der havde ramt mig, da det gik op for mig, at Adamo havde fået det hele dækket til. Var sluppet uden straf og nu foregav at ville hjælpe mig.

Han var stadig på fri fod. På fri fod og godt på vej til tops i det politiske landskab. Det skrev aviserne i hvert fald. Næsten hver dag smilede hans rædsomme ansigt til mig fra avissiderne.

Jeg kravlede længere ned under dynen. Måtte prøve

at sove. Der var ikke en skid andet, jeg kunne gøre.

Gawin gned hænderne varme. Vi sad inde i legehuset på legepladsen. Det var et koldt og sammenklemmt mødested. Vi måtte sidde helt foroverbøjet for overhovedet at kunne være der, men her var vi alene. Ingen lærere eller forældre, der overvågede os. Og selvom hverken døren eller vinduet i legehuset kunne lukkes, så fik vi da en smule læ for vinden.

“Og Edward skal begraves i morgen?” spurgte Gawin.

Jeg nikkede. Kunne se på ham, at han gerne ville sige noget mere, men ikke vidste hvad. Jeg forstod ham godt. For et par uger siden var det mig, der hakkede i ordene, mens vi snakkede om Samuels begravelse. Samuel var Gawins storebror og ham, der i første omgang havde fået os på sporet af Adamo. Det havde han betalt prisen for. Efter vi havde smuglet ham ind i Zantora, var han blevet myrdet.

“Har du fundet ud af noget nyt?” spurgte jeg.

Gawin og jeg havde mødtes fast hver uge, siden jeg blev udskrevet, for at diskutere og planlægge, hvordan vi kunne få afsløret Adamo. Vores resultater var begrænsede, men det var rart at mødes. Så følte jeg, at vi gjorde noget. At vi ikke bare lod stå til.

Indtil nu havde vi blandt andet læst en masse af Samuels gamle artikler i håb om at få flere spor om, hvad det var, Samuel havde opdaget. Flere af artiklerne var

kritiske over for statsrådet, som de blandt andet beskyldte for ikke at tage sig af den bandekriminalitet, som der var begyndt at bredde sig i Zantora, og for at de generelt ikke gjorde nok for at øge ligheden mellem bystaterne.

Især det sidste punkt var rettet mod Adamo, der ellers var kendt som en forkæmper for ligestilling mellem bystaterne. Samuel kritiserede Adamo for ikke at være ambitiøs nok og for ikke at turde tage de væsentlige emner op. Derudover mente Samuel, at Adamo forfordelte Portuena frem for Qvy. Hvilket betød at Portuena i en række sammenhænge havde fået bedre vilkår end Qvy.

“Jeg forsøgte at opspore dem, som Samuel talte med, mens han var i Zantora, men de har alle forladt byen,” sagde Gawin.

“De frygter vel at de bliver myrdet ligesom Samuel,” sagde jeg, mens jeg forsøgte at skubbe billedet af Samuels lig ud af mine tanker. Han var blevet skudt, mens han skjulte sig i William og Anns kælder, og det var mig og Edward, der havde fundet liget. Vi vidste stadig ikke, hvem morderen var, bare at det nok var en fra de bander, der tidligere havde været efter Samuel.

“Sandsynligvis, men de var vores bedste bud. Til begravelsen talte jeg med nogle andre af Samuels venner. Jeg skal mødes med en af dem senere i denne uge. Jeg tror, han ved noget, men jeg er ikke sikker.”

“Det lyder godt,” sagde jeg og så dråberne falde ned fra legehusestags tag. “Du må endelig...”

“Jeg skal nok holde dig informeret.”

Jeg nikkede. Planen om at få afsløret Adamo havde virket så simpel, da vi havde talt om den på hospitalet, men det var langt sværere end forventet. Adamo var god til at dække sine spor.

“Hvad med dig?” spurgte Gawin. “Hvad er dine planer?”

“Jeg tager hen til skeletinspektørernes kontor i dag,” sagde jeg.

Vi havde talt om det før. Skeletinspektørerne måtte have afhørt Adamos falske slægtsskelet. Efter det dræbte Edward, havde de sikkert brugt al det sandhedspulver, de kunne finde. Alligevel gik Adamo stadig rundt som en fri mand, så noget havde forhindret dem i at opdage sandheden, og jeg måtte finde ud af hvad.

“Og du er... klar til det?” spurgte Gawin.

Jeg nikkede. Havde udskudt det længe nok. I morgen blev Edward begravet, og jeg skyldte ham at undersøge det.

“Vær forsigtig,” sagde Gawin, og jeg nikkede igen. Vi så begge ud af det lille vindue. Blæsten ruskede i de bladløse træer.

Skeletinspektører var eksperter i løgne, og hvis Edwards mistanke om, at nogen fra skeletinspektørkorpset havde hjulpet Adamo, var rigtig, så skulle jeg passe på med, hvad jeg sagde, og hvem jeg talte med.

“Jeg har tænkt på noget andet,” sagde Gawin. “Når du nu alligevel tager derind, så kunne du jo prøve at

høre, om du kunne få en læreplads.”

Jeg bed mig i læben.

“Det tror jeg ikke.”

Jeg ville ikke være skeletinspektør igen. Det var et rædsomt arbejde selv uden blodtåger.

“Det skader ikke at spørge. Desuden... din lærer blev myrdet. Mon ikke nogen vil være villig til at hjælpe dig?”

Gawin havde en pointe. Hvis ikke jeg selv fandt en læreplads, så ville Adamo skaffe mig en. Det havde han lovet dengang på hospitalet, hvor han kom for at se til mig, efter skelettet næsten havde kvalt mig. Men en læreplads, som Adamo havde skaffet, kunne meget vel være en dødsfælde. Så var en læreplads som skeletinspektør at foretrække.

Da regnen stilnede af, gik jeg hen mod skeletinspektørernes kontor. Indgangshallen var næsten tom, og der virkede overraskende fredeligt. Sidst jeg var her, havde det vrimlet med mennesker. Blodtågen havde fået mange til at henvende sig med sager, som de egentlig skulle have bragt i orden for længst. Efter blodtågen var opløst, var henvendelser stilnet af. Loven sagde, at selvom blodtågen ikke var opklaret, så måtte skeletinspektørerne ikke længere afhøre slægtsskeletter uden begrundet mistanke.

Jeg genkendte kvinden bag skranken og gennemsøgte hukommelsen efter et navn. Det var hende, der have

givet mig et identifikationskort i sin tid, men det var det eneste, jeg kunne huske.

“Hej,” sagde jeg. Identifikationskortet lå stadig i min lomme. Jeg havde egentlig regnet med, at de ville kræve, at jeg afleverede det, men de havde ikke gjort det endnu. Nok fordi de havde så rigeligt at se til efter Edwards død.

“Hej...” Hun tøvede kort. “... Davie,” sagde hun så og gav mig hånden. “Du var Edwards lærling, ikke?”

Jeg nikkede.

“Det gør mig ondt med Edwards død. Han var en god mand.” Hendes stemme knækkede over, da hun sagde det, og jeg kunne se, at jeg var langt fra den eneste, der var berørt.

“Ja, det var han...” Min hals snørede sig sammen.

Tavsheden voksede imellem os, og jeg var tvang mig selv til at komme frem med mit ærinde.

“Jeg tænkte på...” Jeg stoppede mig selv. Kunne jo ikke bare give mig til at spørge om det falske slægtskelet. Desuden var hun kun sekretær. Hun vidste formentlig ikke særlig meget om det.

Jeg rømmede mig.

“Nu hvor Edward ikke er her mere, så har jeg jo ingen læremester, og jeg tænkte på, om I måske...” Ordene klistrede til ganen. Det lød forfærdeligt. Føltes forfærdeligt.

“Åh,” sagde hun. “Jeg tror desværre ikke, der er nogen, der mangler en...” Hun stoppede sig selv. “Men

prøv at tale med August Bolard om det. Måske kan han finde ud af noget.”

“Okay, tak.” sagde jeg og gik hen mod gangen med kontorer. August Bolard. Navnet virkede svagt bekendt, men jeg kunne ikke koble et ansigt sammen med det.

Jeg fokuserede på endevæggen. Ville ikke se til højre. Ville ikke se Edwards kontor. Jeg skimmede dørene til de andre kontorer, indtil jeg nåede til en, hvor der stod *August Bolard*.

Jeg bankede på.

“Kom ind,” sagde August inde fra kontoret.

Jeg trådte ind i et smalt kontor, hvor et bredt skrivebord fyldte det meste af rummet. På bordet lå papirer fint ordnet i stakke, og bag ham stod mapper listet efter årstal. Sirligheden i måden, papirerne og mapperne var anrettet på, mindede mig om Edward.

Det var endnu en grund til, at jeg altid ville være en dårlig skeletinspektør. Jeg var slet ikke ordensmenneske nok til det. For ikke at nævne, at man også skulle være stærk tilhænger af loven.

“Davie,” sagde August. Han var et par år ældre end Edward, så rynkerne var tydelige i det smalle ansigt. “Det var en overraskelse,” fortsatte han og gav mig hånden.

“Jeg håber ikke, at jeg forstyrrer,” sagde jeg.

“Nej, nej, sæt dig ned.” August trak en stol hen.

“Tak.” Med et kunne jeg huske, hvornår det var, jeg

havde mødt ham. Det var ham, der havde rost mig for at opdage, at der var blevet fremstillet et falsk slægts-skelet.

“Hvordan går det?” spurgte August.

Jeg var glad for hans imødekommenhed. Den gjorde det hele lettere.

“Jeg mangler jo sådan set lidt en læreplads.” Jeg skrabe noget jord væk under den ene negl. Det føltes som tiggeri. Tiggeri, hvor jeg stod med det ultimative medlidenhedskort: Min læremester var blevet myrdet.

August blev stille, og jeg kunne næsten se på ham, at det ikke var det, han havde forventet. Han rømmede sig lidt.

“Davie... Jeg ville ønske, jeg kunne hjælpe dig, men jeg har allerede...”

“Du kender ikke andre?” spurgte jeg hurtigt.

“Desværre Davie, men måske er det også bedre for dig at finde noget andet, jeg mener, det må da være meget rart at komme lidt væk.”

Jeg tøvede. Vidste udmærket, hvad han mente, og det var bestemt ikke, fordi jeg havde lyst til at nærme mig et fremmed slægtsskelet igen. Men jeg havde brug for en læreplads, som Adamo ikke havde haft noget at gøre med.

“Jeg ville bare gerne færdiggøre min oplæring. Det er... et spændende fag,” sagde jeg bare.

“Det forstår jeg godt, men jeg kan desværre ikke hjælpe.” August så oprigtigt ked ud af det. Og fordi han

virkede ærlig, gik jeg videre til det næste spørgsmål.

“Der er nogle ting, der har undret mig omkring Edwards død,” sagde jeg.

“Okay?” August tog brillerne af og pudsede dem langsomt.

“Hvordan har Adamo ikke kunnet se...” Jeg stoppede mig selv. Anklagen dryppede af mine ord. Jeg tvang den mildere. “Jeg mener, hvordan har han ikke kunnet opdage, at det ikke var hans slægtsskelet?”

Tavsheden klistrede til os. Det var farligt det her. Min anklage var alt for tydelig.

“Det er svært at sige,” sagde August. “Vi har gennemlæst vores optegnelser over Adamo-familiens oprindelige slægtsskelet. Udseende i forhold til det gamle skelet var ganske overbevisende. Det nye skelets knoglefarve var lysere på grund af alderen, selvfølgelig, men i en dunkel belysning kan et uopmærksomt blik let overse sådan noget.”

Jeg burde holde kæft nu. Burde stoppe, mens jeg stadig kunne komme ud af alt det her nogenlunde sikkert, men jeg var nødt til at vide mere.

“Men hvad med skelettets opførsel? Det har jo ikke haft viden om Adamos slægt?”

“Adamo-familien frygter, at de skyldige har forberedt skelettet. Oplært det i slægtens historie, så det ville kunne svare på de generelle spørgsmål. Det er blevet placeret der for at spionere, tror de.”

August blik flakkede, og måske kunne han godt selv

fornemme, hvor tynd forklaringen lød. I hvert fald valgte han hurtigt at uddybe.

“Og så må du ikke glemme, Davie, det er langt fra alle, der taler med deres slægtsskelet regelmæssigt. Måske har Adamo knap nok talt med det, mens det var hos ham.”

Jeg bed tænderne sammen. Ville protestere, men August kom mig i forkøbet.

“Hvis du prøver at hentyde til, at det kunne være Adamo-familien, der stod bag blodtågen, så kan jeg berolige dig. Vi har testet, og det er ikke dem.”

Jeg måtte kvæle et udbrud. Havde de testet Adamo? Hvordan kunne de så ikke finde ham skyldig? Jeg huskede lommestørklædet, som Edward havde dypet i blodtågen. Hvis blodet fra tågen kom i kontakt med en fra slægten, ville det reagere.

Langsomt gik sandheden op for mig. Adamo samarbejdede med folk i skeletinspektørkorpset. Det var ikke en rigtig test, de havde udført. Da Adamo havde fundet Edward død i sit hjem, havde han vidst at en test var uundgåelig. Han havde taget sig nogle forholdsregler. Havde sikret at den, der skulle teste ham ville finde han uskyldig.

August blik borede sig ind i mit, og det gik op for mig, at min tavshed kunne virke mistænkelig. Jeg var nødt til at få August til at tro på, at det ikke handlede om Adamo, men bare handlede om, at jeg ville vide, hvorfor min læremester var blevet myrdet.

“Hvad skete der med det falske slægtsskelet, efter I fandt det?” spurgte jeg.

“Vi bragte det hertil, naturligvis,” sagde August og slog ud med hænderne.

“Så du har set det?” Minderne om skelettet blinkede i tankerne. Jeg kunne stadig huske hver nuance i kraniet. Og hvordan de knoglede fingre havde lukket sig om først Edwards og så min hals.

“Ja, jeg deltog i afhøringen af det.” Han så væk.

“Hvad sagde det?” Spørgsmålet for ud af mig. En ting var at snyde blodtesten, men sandhedspulveret kunne de vel ikke lige sådan snyde?

August sukkede.

“Jeg kan godt forstå, du søger svar, Davie. Det gør jeg også...”

“Men hvad sagde skelettet?” gentog jeg. Klyngede mig til den sidste ting, der kunne bevise Adamos skyld.

“Det ved du jo godt, at jeg ikke må udtale mig om.”

Jeg sukkede. Kunne sagtens huske Edwards lange formaninger om tavshedspligt.

“Vil du ikke nok? Edward er død...” Min stemme knækkede over. “Jeg er nødt til at forstå, hvad der skete.”

August gned sin pande. Lod fingrene glide mellem de dybe rynker. Tydeligvis i tvivl om, hvad han skulle gøre.

“Jeg siger det ikke videre. Bare fortæl mig, hvad skelettet sagde.”

August tøvede længe. Det gamle ansigt var helt neutralt. Afslørede intet om de overvejelser, han måtte have.

“Jeg har aldrig før brudt tavshedspligten,” sagde han så. “Men måske netop i denne sag...” Han rejste sig og kontrollerede, at døren var lukket helt i, inden han satte sig i stolen igen.

“Skelettet fortalte, at det var sat der for at spionere på Adamo-familien, men da vi prøvede at bore i det for at finde ud af, hvad der var sket med Adamo-familiens rigtige skelet, og hvem der stod bag ombytningen af skeletterne, så sagde skelettet intet,” sagde August og sukkede. “Der var så kraftige tavshedsbesværgelser på skelettet, at det i flere dage vred sig i smerte, mens det kæmpede mod sandhedspulveret. Da det endelig faldt til ro... da vi troede, vi var brudt igennem, så skete der stadig intet. Vi har ikke kunnet få noget som helst ud af det.”

“Men hvis I brugte sandhedsbesværgelsen?” Jeg huskede, hvordan det røde pulver havde fået selv det mest modvillige slægtsskelet til at tale over sig.

“Davie, vi har prøvet alt, men intet har virket. Jeg har aldrig oplevet noget lignende.”

Jeg knyttede hænderne. Det kunne ikke passe. Hvordan kunne et helt korps af skeletinspektører ikke få noget ud af skelettet?

“Hvor er det nu?” spurgte jeg.

“Vi beholder det her, i tilfælde af at noget skulle æn-

dre sig, men jeg frygter, vi aldrig får svar.”

Der blev banket på døren. En yngre mand stak hovedet ind.

“August, kan jeg låne dig i to minutter?” sagde manden.

August så på mig.

“Davie, vil du vente her? Det tager kun et øjeblik.”

Jeg nikkede, selvom jeg egentlig tænkte, at samtalen var slut. August vidste ikke noget. Eller også vidste han det hele og var i ledtog med Adamo.

Mens døren lukkede bag mig, kunne jeg mærke vreden eksplodere. Hvordan kunne August bare lade det ske? Hvordan kunne de bare opgive afhøringerne af skelettet? Edward var død, og skelettet var nøglen til at afsløre Adamo. Nøglen... En vanvittig plan dannede sig i mine tanker.

Jeg skævede hen mod den lukkede dør. Gik om på den anden side af skrivebordet. Åbnede den øverste skuffe. Nøglerne lå fint ordnet med mærkater, der fortalte, hvad de hørte til.

Jeg greb det bundt, der var mærket 'Arrestrum'. Lod dem glide ned i lommen, før jeg lukkede skuffen igen og satte mig tilbage på stolen.

Kort efter kom August tilbage.

“Det må du undskylde... Nu hvor Edward ikke er her mere, er der en masse af hans opgaver...” Han stoppede sig selv og satte sig ned.

“Det er helt okay. Vi var vel egentlig også færdige,”

sagde jeg og kunne mærke nøglen presse mod mit lår. Gjorde mig klar til at rejse mig.

“Nej, vent et øjeblik,” sagde August. “Nu har jeg svaret på dine spørgsmål, måske du så også kan svare mig på et af mine?”

“Jeg kan prøve...” sagde jeg, men mente det ikke rigtig. Syntes ikke, at August havde svaret på noget som helst.

“Hvorfor var det, at I opsøgte Adamo-familien den morgen? De var ikke på listen.”

Jeg gumlede lidt på min kind. August talte om den liste, der var blevet lavet over, hvem der skulle afhøres hvornår, mens blodtågen lå omkring byen. Der var en masse regler om rækkefølgen. Det var forbudt at afhøre nogen, der ikke var på listen, medmindre man havde en begrundet mistanke.

“Jeg vidste ikke, at familien ikke var på listen,” løj jeg. Augusts blik borede sig ind i mit.

“Edward gik meget op i regler. Han ville ikke bryde reglerne uden grund. Noget har fået ham til at mistænke Adamo.” Det var, som om kontoret skrumpede, mens August lydløst forsøgte at presse sandheden ud af mig.

Jeg borede neglene ind i håndfladerne, mens jeg tvang mig selv til at trække på skuldrene.

“Jeg ved det desværre ikke.” Jeg fokuserede på mapperne bag ham. Lod øjnene glide hen over årstallene for at undgå at møde hans blik.

“Sagde han slet ikke noget?” Måden, August fiskede på, gjorde mig nervøs. Hvis August var i ledtog med Adamo, så var det her helt sikkert en test.

August var ikke den første til at spørge til det. Jeg var også blevet udspurgt af politimesteren, da jeg kom hjem fra hospitalet. På opfordring af Gawin og mit eget slægtsskelet havde jeg løjet dengang, og det måtte jeg også gøre nu. Nu hvor Adamo var blevet frikendt af skelletinspektørkorpset, var det så godt som en dødsdom at fortælle, hvorfor vi mistænkte ham. Især fordi den forklaring involverede, at Devon havde fået mig til at stjæle listen over, hvem der skulle afhøres. Noget som garanti gav fængselsstraf, selvom det var for at redde folk, jeg holdt af.

“Nej, han sagde intet,” løj jeg. “Du kendte Edward. Han var lidt... øh reserveret til tider.”

August slap ikke mit blik, og jeg fik helt klart en fornemmelse af, at han vidste mere, end han sagde. Han havde nok den samme følelse med mig, for øjenkampen blev ved uhørt længe.

Så brød han endelig øjenkontakten.

“Tak for snakken, Davie. Vær venlig ikke at fortælle andre om de ting, jeg har fortalt dig i dag.”

“Det lover jeg,” sagde jeg, mens jeg i tankerne byggede en enkelt undtagelse ind, nemlig Gawin.

August rakte mig hånden, og jeg gengældte håndtrykket.

“Vi ses i morgen til begravelsen,” sagde han.

Jeg forlod Augusts kontor med vreden bankende i tindingerne. Adamo skulle ikke slippe godt fra det. Det skulle han bare ikke. Edward og jeg havde knækket tavshedsbevægelsen under afhøringen. Hvis vi kunne gøre det dengang, kunne jeg gøre det igen. Fødderne førte an, og efter at have viftet med mit identifikationskort til en lidt fraværende vagt befandt jeg mig på arrestgangen.

Bag hver dør var der et slægtsskelet, så nu skulle jeg bare finde det rigtige. Augusts nøgle åbnede hurtigt dørene. Et enkelt kig i skabene var nok. De fleste skeletter nåede end ikke at løfte hovedet, før jeg havde smækket døren i igen.

Pulsene dunkede i blodet. Hver eneste skelet bragte mig nærmere og så... Synet af skelettet fik hver celle i min krop til at dirre. Jeg genkendte det med det samme. De dybe øjenhuler og den lille revne i kraniet, fra dengang jeg ramte det med stolen, da jeg forsøgte at få det til at slippe Edward.

2. Hævn

“Og hvem er du så?” spurgte skelettet, mens de stirrede underligt på mig.

Dets ord fik mig til at eksplodere i en brændende, ætsende vrede. Hvem jeg var? Hvem jeg...

Jeg fór frem. Lukkede hænderne om dets hals. Var klar til at flå kraniet af det. Ville smadre det i tusind stykker. Trampe det til støv.

Om det var chokket eller de lænker, der var fastgjort om dets krop, der gjorde, at det var længe om at reagere, ved jeg ikke. Det stoppede mig i hvert fald ikke, og mine fingre knugede de tynde halshvirvler.

“Hvad...” En svag rallen kom fra det, men jeg ignorerede det. Strammede grebet og hamrede dets kranie mod skabets bagbeklædning. Det gav en høj knasen, der fik mig til at smile

Det førte hænderne op for at skubbe mine væk, men jeg slog kraniet mod bagvæggen igen.

“Fortæl dem det!” skreg jeg. “Fortæl dem, hvorfor du dræbte Edward!”

Da kraniet ramte skabet for tredje gang, lykkedes det

skelettet at få hænderne fri nok til at skubbe mig væk. De stenhårde håndflader ramte mig lige i brystet og sendte mig baglæns gennem lokalet.

Jeg landede på maven på det hårde gulv. Følte luften blive presset ud af lungerne, mens den svage smag af blod bladede sig med mit spyt.

“Undskyld,” jamrede skelettet og slog hænderne mod sit kranie. “Undskyld.”

Undskyld? Jeg kom på benene. Det skulle fandeme ikke sige undskyld. Jeg sprang mod det igen.

Denne gang var det hurtigere. Greb fat i mig og holdt mig en armslængde ud fra kroppen. Jeg kunne mærke de knoglede fingre bore sig ned i min skulder. Jeg havde haft blå mærker op og ned ad halsen i flere uger, efter sidste gang det havde fat i mig.

“Hvorfor angriber du mig?” spurgte skelettet, og det så på mig uden så meget som en rest af genkendelse.

Under mit hvæsende åndedræt splintredes mine tanker. Havde jeg taget fejl? Jeg kneb øjnene tæt sammen. Fulgte hver lille udbuling i kraniet. Nej, der var ingen tvivl. Det var det skelet. Det skelet, der havde dræbt Edward og næsten mig. Jeg kunne genkende stemmen, selvom hadet og vreden var væk.

“Du dræbte Edward!” skreg jeg.

Så jamrede skelettet igen.

“Hvorfor siger I alle sammen det? Jeg har aldrig... “
Det gned sit kranie.

“Jeg... var... der.” Jeg spyttede ordene ud mellem sam-

menbidte tænder. "Du ville også dræbe mig."

"Nej, nej, jeg har aldrig... Jeg ville kunne huske," hulkede skelettet.

"Løgner!" skreg jeg og sparkede mod det for at slippe fri.

"Nej, nej, nej," sagde det. "Jeg ville aldrig..." Stemmen var så bedende, at det gav mig kvalme.

"Tilstå!" skreg jeg. "Fortæl, hvad du gjorde. Fortæl, hvordan du myrdede Edward!"

Døren bag mig gik op. En ældre, krumbøjede mand gjorde store øjne, da han så mig i skelettets greb. Han drejede rundt.

"Hent politimester Nyan!" råbte han ned ad gangen.

Jeg kunne høre løbende trin. Ved siden af den krumbøjede mand maste August sig frem.

"Hvad sker..." August gik i stå. Så fra mig til skelettet.

"Slip ham øjeblikkeligt!" sagde han og nærmede sig os.

Skelettet adlød, og jeg dumpede mod jorden.

"Undskyld," sagde det. "Men han angreb mig."

August ignorerede skelettet og bukkede sig ned over mig i stedet.

"Davie, hvad laver du dog!" Han greb min arm og trak mig ud af skelettets rækkevidde.

"Kender du ham?" spurgte den krumbøjede mand, der stadig stod i døråbningen og gloede. August svarede ikke, så kun på mig.

"Det dræbte Edward!" skreg jeg og kom på benene.

“Nej!... Jeg ville ikke... Jeg kunne ikke...” hulkede skelettet.

Jeg ville angribe det igen, men August slog en arm rundt om brystet på mig og holdt mig tilbage.

“Hold op, Davie,” sagde han.

“I må tro mig,” skreg skelettet. “Jeg har ikke villet dræbe nogen! Hvis bare jeg kunne huske. Hvis bare jeg kunne...” Skelettet knugede sit kranie, mens det sank sammen som et lille barn og begyndte at græde.

“Løgner,” skreg jeg igen og forsøgte uden held at rive mig løs fra Augusts greb.

“Davie, ti stille.” August strammede sit greb om mit bryst og maste luften ud af mig.

Den krumbøjede mand vågnede af sin trance. Med hurtige, bestemte skridt gik han hen til skabet og smækkede skabslågen i.

Selvom skabet var lukket, kunne jeg stadig høre skelettet græde derindefra. Jeg kæmpede igen for at komme fri af Augusts greb. Skelettet skulle ikke slippe godt fra det. Jeg nægtede at give op. Selvom de andre lod sig narre af dets skuespil, så vidste jeg bedre.

Så lød der trin fra gangen, og politimester Nyan trådte ind sammen med Majana. Synet af min fars gamle lærling fik mig af en eller anden grund til at køle lidt ned. Majana så totalt forvirret ud, mens hendes blik flakkede fra mig til August.

“Hvad sker der her?” spurgte politimester Nyan.

“Davie...” sagde Majana.

August løsnede langsomt sit greb.

“Drengen...” begyndte den anden skeletinspektør, og Nyans skarpe blik landede på mig.

Jeg havde aldrig brudt mig om ham. Afhøringen efter Edwards død havde været hård og ubehagelig. Ikke fordi han borede i, hvad der var sket, men mere fordi han virkede næsten ligeglad. Total kold og upåvirket af, at jeg netop havde mistet min læremester og næsten selv var død.

“Fortæl!” kommanderede Nyan med blikket på den krumryggede mand.

Jeg skævede mod Majana. Mon han også kommanderede sådan med hende?

“Drengen angreb...” begyndte den anden skeletinspektør.

“Det er en misforståelse,” brød August ind.

Nyan tøvede lidt.

“Hvilken type misforståelse?” spurgte han så.

“Davie Valden her...” August blev afbrudt.

“Jeg ved godt, hvem han er,” sagde Nyan kort.

August rømmede sig.

“Ja, så ved De også, at han var Edward Johnsons lærling. Edward skal begraves i morgen, og...” August skævede ned til mig. “Og Davie har bare lidt svært ved at håndtere det hele. Det skelet, han overfaldt, var det skelet, der myrdede Edward og næsten dræbte Davie selv.”

Nyans blik blev liggende på August.

“Hvordan fik han nøgler til arrestrummet?” spurgte

han så.

August sank. Han så på nøglebundet i døren.

“Det er min fejl. Jeg var kommet til at lade dem ligge fremme...”

“Så tyveri, indbrud og overfald,” sagde Nyan, og hans øjne blev smalle.

“Politimester, drengen har haft det svært nok,” sagde August. “Jeg håber, De forstår, der er bare tale om en misforståelse.”

Selvom August prøvede at hjælpe mig, så hadede jeg, at han kaldte mig for *dreng*.

Nyan gik helt tæt på mig.

“Det her har bare ikke at gentage sig. Forstår du det?”
Hans næsebor dirrede svagt.

Jeg nikkede og slugte mine protester.

Nyan var kendt for sit temperament. Derfor var det også kommet bag på mange, da han for snart en måned siden blev udnævnt til politimester.

“Du er heldig, jeg lader dig slippe.” Han lod blikket glide hele vejen rundt mellem os.

“Hvis I får brug for mig, så ved I, hvor jeg er.”

“Ja, vi beklager forstyrrelsen,” sagde August.

Nyan begyndte at gå.

Majana blev hængende tilbage, så mod mig og lignede en, der skulle lige til at sige noget, inden Nyans skarpe råb genlød gennem gangen.

“Majana!”

Hun vendte hurtigt rundt og gik uden et ord.

August rev mig med ned på kontoret igen.

“Hvad fanden tænker du på?” råbte han.

Jeg svarede ikke. Kunne stadig mærke skelettets hals i mine hænder. Mærke, hvordan mine negle havde skrællet et hårfint lag knogle af.

“Det dræbte Edward... Det...” Mine ord smuldrede, og selvom det sidste, jeg ville, var at græde, så sneg der sig en tåre ud.

“Det kunne have slået dig ihjel,” sagde August.

Jeg vidste, han havde ret. Det havde været fuldstændigt vanvittigt. Slægtsskeletter er tre gange stærkere end mennesker.

“Det dræbte Edward,” gentog jeg bare, og endnu en tåre pressede sig på.

August lagde sin hånd på min skulder.

Jeg samlede mig og tørrede hurtigt næsen i ærmet. Vreden pumpede stadig i mig og blandede sig med tilfredsstillelse over, at jeg trods alt havde fået skadet skelettet lidt. Jeg genkaldte mig lyden af det knagende kranie, der ramte skabsvæggen.

August satte sig over for mig.

“Det, du lige har gjort, er et brud på alle regler, og jeg burde have ladet Nyan tage dig med.”

“Jeg var nødt til det. Skelettet lyver. Det...”

“Jeg tror ikke, det lyver,” sagde August og foldede hænderne foran sig på bordet.

Jeg hamrede min hånd ned i bordet, så hårdt, at det summede hele vej op i albuen.

“Hvordan kan du sige det? Jeg så, hvad det gjorde. Jeg ved...”

“Fald nu ned, Davie,” sagde August bestemt, mens han skævede ud mod gangen. Det gik op for mig, at han ikke ville have, at vi tiltrak os mere opmærksomhed.

Han lænede sig ind mod mig og talte dæmpet.

“Jeg ved godt, at det dræbte Edward, men der er sket noget med skelettet. Vi har prøvet alle sandhedsbesværgelser, der findes. Og intet skelet ville kunne lyve for dem, så det lyver ikke. Nogen har gjort noget, så det ikke kan huske.”

“Hvad mener du?” Mit blik flakkede.

“Jeg ved det ikke. Vi har aldrig oplevet sådan noget før. Et slægtsskelet, der mister hukommelsen...” Han tøvede. “Jeg har allerede sagt for meget.”

“Men...” begyndte jeg, men August løftede afværgende hånden.

“Davie, stol på mig, når jeg siger, at vi gør alt, hvad vi kan for at opklare Edwards død.” August virkede oprigtig, så måske var der virkelig stadig en chance. Måske var der stadig nogle, der ledte efter sandheden. Måske var ikke alle i ledtog med Adamo. Men nogle var. Hvis skelettet ikke løj, så var der nogle, der havde fjernet dets hukommelse, og det kunne kun være en skeletinspektør.

“Men...” begyndte jeg.

“Du skal gå nu, Davie,” sagde August så. “Og du må ikke komme her mere. Vær venlig at aflevere dit identi-

fikationskort i skranken på vej ud.”

Hans blik borede sig ind i mit, imens jeg rejste mig og forlod kontoret. Jeg afleverede kortet til kvinden i skranken uden et ord. Enhver chance for at blive skeletinspektør igen var nu forsvundet.

Uden for skeletinspektørernes kontor var det begyndt at regne igen. Blæsten var kraftig, og en krøllet avis blev kastet rundt over gadens brosten.

Knap var jeg begyndt at gå, før jeg fik øje på en skikkelse under træet. Majana. Træet havde holdt hende i nogenlunde læ, men håret var stadig fugtigt af regn.

“Er du okay?” spurgte hun.

“Jeg har det fint.” Jeg gik videre uden at se på hende. Havde ikke rigtig lyst til at tale og slet ikke om, hvad der lige var sket.

“Vent,” sagde hun og gik helt hen til mig. Lagde en arm på min skulder.

“Bare lad det ligge,” sagde jeg og fortsatte.

“Davie Valden,” råbte hun og fik mig til at stoppe. “Nu siger du, hvad der skete, ellers så går jeg direkte hjem til dine forældre og fortæller dem, hvad jeg så.”

Jeg afvejede hvad, der var værst. At skulle diskutere det med hende eller med mine forældre. Det tog ikke mange sekunder.

“Fint,” sagde jeg så. “Jeg gik derind for at høre, hvad de vidste om det slægtsskelet, der slog Edward ihjel. Da de sagde, de ikke vidste en skid, så slog det klik, okay?”

Jeg ville bare se, om jeg kunne få skelettet til at tilstå.”

Hendes blik gik fra vredt til bekymret.

“Var der mere?” spurgte jeg.

“Hvis du har brug for nogen at tale med...” begyndte hun.

“Det har jeg ikke,” bed jeg hende af og gik så videre uden at se mig tilbage.

Da jeg havde passeret to gader, ramte den dårlige samvittighed. Det var jo ikke Majana, jeg skulle være sur på. Det var mig selv. Det her var omtrent det dumme, jeg kunne have gjort. Hvis Adamo havde spioner hos skeletinspektørerne, så ville der ikke gå mange timer, før han vidste, præcis, hvad jeg havde gjort, og så var jeg i endnu større fare end før.

3. Edwards begravelse

Regndråberne gled søvnigt ned ad ruden, mens jeg rev slipseknuden op for tredje gang.

Bed din far hjælpe dig. Skelettets stemme i mine tanker fik mig til at sukke. Det var begyndt at blande sig mere på det sidste. Som var det bange for, at jeg kunne finde på at gøre noget dumt. Og efter i går kunne jeg vel ikke rigtig bebrejde det.

Jeg smed slipset på sengen. Gad ikke hente far herop og have endnu en af de der hvis-der-er-noget-vi-kan-gøre-samtaler.

Jeg rettede lidt på kraven. Måske var det også lige meget. Det var jo ikke, fordi Edward kunne se igennem kisten og rejse sig med en hævet finger og brokke sig over slipset. Faktisk vidste jeg slet ikke, om han gik op i slips.

Mindet om skelettet, der lagde sine lange, knoglede fingre om hans hals, glimtede i mine tanker og sendte isklumper rundt i blodet.

Der lød en stille banken på døren.

“Er du klar, skat?” Mor sendte mig et trist, klæbende

blik.

“Ja.” Jeg ignorerede blikket og gik forbi hende ud ad døren. Efterlod slips og tanker.

Kirken var næsten fyldt. August var der sammen med en række andre skeletinspektører, jeg genkendte af udseende, men ikke af navn.

Jeg gik i en bue uden om dem. Havde absolut ingen lyst til at genkalde mig gårdsdagens episode. Mit eget slægtsskelet havde allerede brugt det meste af aftenen på at skælde mig ud over min dumhed.

Mor og jeg klemte os ind på en bænk, og mit blik vandrede rundt i kirken. Jeg fik øje på Fredan, kloakovervågeren, som jeg havde arbejdet sammen med, da jeg var Williams lærling. Jeg anede ikke, at han kendte Edward, men Edward var nok bare en af de personer, der kendte rigtig mange.

Fredan så ikke ud til at genkende mig, men dengang jeg kendte ham, havde jeg også stadig haft mit hår. Og selvom stubbene var begyndt at blive til korte totter, så var jeg stadig ikke lige til at genkende.

Jeg fandt salmebogen på bænken. Det var min anden begravelse på en måned. Først var der Samuels. Jeg var knap nok kommet hjem fra hospitalet, før begravelsen fandt sted. Stivheden var vokset fast i kroppen, mens jeg så Gawin hjælpe med at bære kisten ind. Der var ingen ord at sige.

Det prikkede i huden, og kulden sivede ud i årerne

igen, mens jeg tvang tankerne tilbage på denne begravelse. Til Edward.

Omkring mig var der lavmælt snak, mens nogle rettede på tøjet, og andre bare stirrede ind i væggen.

Vi sad næsten bagerst. Mor havde foreslået, at vi satte os tættere på, men det føltes forkert. Det var til dem, der havde kendt Edward godt. Ikke til en lærling, der havde brudt hans tillid og ikke havde kunnet redde ham, da han blev myrdet.

Mor pillede lidt ved den lange, sorte kjole. Så begyndte orglet at spille. De dybe toner fik de små hår på armene til at rejse sig, mens fire høje mænd bar kisten ind. Mor fandt min hånd og knugede den.

Kisten var hvid og dækket med orange blomster. De stillede den foran alteret, og præsten trådte frem.

“Vi er samlet her i dag for at mindes en mand...” Præstens ord gled ud i en meningsløs mumlen, mens mit blik endnu en gang vandrede rundt i kirken.

På forreste række sad Sarah. Hun rørte sig ikke under hele prædikenen. Sad bare stiv og rank og så op mod kisten. Hendes hånd hvilede på maven. På den lille bule, hvor hendes og Edwards barn voksede.

Nogle foran mig snøftede højlydt.

Jeg græd ikke. Følte, jeg burde. Men der var ikke plads til sorg i mig. Kun vrede. En dunkende, flånsende vrede, som steg i styrke, da jeg fik øje på Adamo.

Han sad på den tredje række. Sad i sit dyre, fine jakkesæt med salmebogen hvilende i hænderne. Var til

begravelsen for en mand, hvis død han selv havde været skyld i. Jeg havde lyst til at få ham væk fra bænken. Slæbe ham ud af kirken.

Han drejede hovedet, som kunne han mærke den vrede, jeg sendte mod ham. Vi havde kun øjenkontakt i få sekunder, men det var nok til, at jeg så igennem den triste facade og ind i hans sande indre. Han havde myrdet Edward, og jeg var den næste, hvis ikke jeg passede på.

Da ceremonien var forbi, ventede jeg uden for kirken. Sarah var omringet af venner og bekendte. Hendes ansigt var helt blegt og tomt, og hun så ikke ud til at registrere de mange kram og hilsner, hun fik.

Jeg stillede mig op i den lange kø af folk, der gerne ville hilse på hende og kondolere. Ordene hang fast i halsen. Selvom jeg havde brugt flere nætter på at udvælge dem, forsvandt de nu, hvor jeg var så tæt på hende.

Køen bevægede sig langsomt, og for hver hilsen blev Sarah lidt mere bleg og træt at se på.

“Måske vi skulle vente til en anden dag,” sagde mor.

Jeg nikkede. Kunne ikke lade være med at føle mig lettet.

Vi begyndte at gå ned gennem de lange rækker af grave mod udgangen af kirkegården. På gravene var der begyndt at spire små blomsterstrå frem. Vintergækker. Snart ville også Edward være reduceret til en gravsten.

“Åh, fru Valden.” Adamo fangede os, inden vi nåede

at forlade kirkegården. "Det var en smuk ceremoni, synes De ikke?"

Det susede for mine ører, og min krop blev helt stiv af vrede. *Ikke gå amok. Ikke gå amok*, sagde jeg til mig selv.

"Og Davie, det er dejligt at se dig også." Adamo vendte sig mod mig. "Det må have en været en svær dag for dig," sagde han og lagde sin hånd på min skulder. Hans berøring sendte gnister hele vejen igennem mig.

"Ja," svarede jeg og flyttede mig, så hans hånd gled af min skulder.

"Det er altid svært, ja," Adamo brød øjenkontakten.

"Åh, jeg glemte vist mit tørklæde i kirken," sagde mor og så tilbage mod kirken. "Jeg henter det lige."

Jeg skulle til at følge efter, men Adamo greb mit håndled, og jeg stivnede.

"Jeg hørte, hvad der skete på skeletinspektørernes kontor i går," sagde han, og hans greb strammede til.

Jeg borede neglene ind i håndfladerne. Havde lyst til at råbe anklagerne mod ham, men så var jeg for alvor i problemer. Den eneste grund til, at jeg stadig var i live, var, at Adamo ikke vidste, at jeg kendte sandheden.

"Ja, jeg... Det er bare lidt svært og så nu med begravelsen og sådan..." Jeg tvang mig selv til at lyde dum og usikker.

Hans greb løsnedes lidt.

"Ja, det er svært," sagde han så. "Men du må lære at styre dit temperament. Det kan være farligt at hidse sig sådan op. Det kunne komme til at gå ud over nogen, du

holder af.”

Hans blik faldt på mor, der var på vej mod os gennem mængden af mennesker. Nu med sit grå tørklæde i hånden.

Adamos trussel var ikke til at tage fejl af. Først da mor kun var en meter fra os, slap han mit håndled.

“Sådan,” sagde mor og rettede på tørklædet. “Så må vi også hellere komme hjem, Davie,” sagde hun og sendte et høfligt smil til Adamo.

“Åh, lige en enkelt ting, fru Valden,” sagde Adamo, der nu havde iklædt sig sit bredeste og mest sleske smil. “Jeg hører, at De er på orlov,” sagde han.

Mor nikkede kort, og jeg var glad for, at hun ikke uddybede hvorfor. Hun havde aldrig sagt det direkte, men det var tydeligt, at det var på grund af mig. At hverken mor eller far mente, det var godt for mig at være alene, efter alt det jeg havde været ude for.

“Jeg forstår,” sagde Adamo. “Men jeg ville høre, om De og Deres mand ville være interesseret i at deltage i et projekt, som jeg er ved at få stablet på benene...”

“Et projekt?” Mor lød forvirret og smigret på en gang.

“Ja, det går ud på at få skoler og biblioteker til at arbejde tættere sammen. Jeg har fået anbefalet netop jer til opgaven,” fortsatte Adamo.

“Det lyder spændende,” sagde mor.

Jeg knyttede hænderne nede i lommen. Det var tidspunkter som nu, hvor jeg ville ønske, at jeg havde fortalt mine forældre sandheden. Skelettet og jeg havde

da også diskuteret det flere gange, men var hver gang blevet enige om, at det var for farligt. Både min mor og min far gik meget op i regler og ville derfor med det samme henvende sig til politiet, og når vi ikke vidste, hvem Adamo samarbejdede med, risikerede vi at sætte dem i endnu større fare.

Adamos smil blev bredere.

“Det glæder mig, at De synes det. Jeg håber, at De og Deres mand vil deltage. Jeres kollegaer roser jer for jeres store viden og engagement.”

“Tak, vi vil selvfølgelig meget gerne høre mere...” sagde mor med let lyserøde kinder.

“Naturligvis. Vi regner med at gå i gang om et par uger. Det skal foregå i Portuena, men være et fælles projekt for alle bystater,” afbrød Adamo.

“Åh...” Mors smil falmede, og jeg vidste allerede, hvad hendes bekymring var.

“Portuena... Jeg ved ikke rigtig. Vi har jo også Davie, som vi skal...”

“I skal ikke bekymre jer om Davie.” Adamo lagde armen omkring mig. Klemte min skulder let, som var vi gode venner. “Davie får snart rigeligt at se til. Som jeg lovede jer, så er der en læreplads klar. I skulle høre mere snart.”

“Tak. Vi er meget taknemmelige for Deres hjælp,” sagde mor, men bed sig alligevel i læben. Jeg vidste, at hun ikke mente, at jeg var klar til en ny læreplads endnu. Hun havde opdaget mareridtene. Puslede om

mig, som var jeg lille igen. Og hvis det stod til hende, så skulle jeg vente til sommer. Så kunne jeg indgå i den årlige fordeling af lærepladser, men så ville jeg officielt være et år bagud. Et år, der havde været fyldt med ulykker og død.

“Det var det mindste, jeg kunne gøre.” Adamo så hen mod Sarah, der stadig var omringet af folk. “Nu vil jeg gå hen til fru Johnson og kondolere. Jeg kontakter Dem, når de praktiske ting om projektet er faldet på plads.” Adamo sendte os et sidste nik og satte så kurs mod Sarah.

Mit blik fulgte ham hen mod Sarah. Han havde skaffet mig en læreplads. Hvad betød det? Var det en, der skulle overvåge mig hele tiden og sikre, at jeg ikke sladrede? Eller værre endnu, en, der skulle slå mig ihjel?